

2018. december 27. - **A címhez illeszkedik a mondás, hogy távolról áttekinthetőbb a táj, és az is, hogy visszatekintve átláthatóbb a mai helyzet.**

Ausztráliából szemlélve megvan számunkra a távolság az áttekintéshez, és a most nagyon is időszerű visszatekintés a száz évvel ezelőtti sorsfordító változásra, lehetővé teszi a történelmi folyamat megértését.

Ma már – tévedés veszélye nélkül – megállapítható, hogy 1918-ban Európa történetében végzetes törés keletkezett, aminek a kimenetele további beláthatatlan következményeket tartogat a kontinens számára. Mind az ami a mögöttünk hagyott száz évben történt, ennek a törésnek tágabb kiteljesedését, következetes nyomulásában egy folyamatos hajsza szívós képét mutatja egy világállam létrehozásáért. A törekvés egyre–másra elbotlik (nem jött létre a Népszövetséggel, nem jött létre 1956-ban a liberalizáció kudarca miatt, majd a szovjet állam összeomlása következtében sem), de minden jel mutatja, hogy készül az újabb frontális támadás.

Nézzük a folyamatot

A XIX. század ipari forradalma létrehozta a nagyhatalmak gazdasági törekvéseinek globális jellegét, ami azt eredményezte, hogy a távoli területekre kiterjedő gyarmatosítás új dimenziót kapott, az angolszász gazdasági térség figyelme kiterjedt a Föld teljes felületére.

Európa ellenőrzése fontos lett a globális nyomulás számára, mert onnét érezte fenyegetve magát az a sikeres gazdasági nagyhatalom, amit London és New York bankhálózatai irányítottak. Ebben a gazdasági térségben már nem a térképen még feltüntetett országok állami szervei, kormányai irányítottak, hanem a bankhálózat határozta meg a politikai intézmények feladatait. Beletartozott ebbe a sajátos keretbe Franciaország is. Nem három nagyhatalom, hanem egyetlen gazdasági szövetség tekintett úgy Európára, mint olyan területre, amelyen kialakulhat egy rivális gazdasági erőközpont.

Szerkezetileg – szemben a nyugati, tengerparti gyarmattartó országokkal, három nagyterjedésű állam alkotott tágabb hazát Közép-Európa népeinek: a Német Birodalom, az Osztrák–Magyar Birodalom és az Orosz Birodalom. Az ipari fellendülés nagy erővel indult országaiban ebben a sorrendben. Felrémlt a tengeri hatalmak bankvilágában a veszély: ha e három birodalom egyetlen gazdasági térséggé ötvöződik, saját elsőbbsége leáldozik.

A félelem nem volt alaptalan. Amíg a gyarmattartó országok távoli helyekről szállítják a nyersanyagot iparuk, fogyasztásuk számára, addig ez a három birodalom mindazt saját területéről tudja kitermelni. Nem is szólva a közeli Közel-Kelet ásványolájáról, aminek fontossága épp abban az időben mutatkozott meg.

Európa három birodalma monarchikus rendszere miatt is tűrhetetlen volt a Nyugat számára. A baloldali mozgalmaknak, politikai pártoknak faladata volt a francia forradalom óta leváltani a történelmi vezető osztály rendszerét, és pártpolitikai rendszerré változtatni, ami valamilyen nemzetözüleg irányított ideológiával a cél szolgálatára állítható.

Az első világháború elérte célját, Európa nem lett a New York Empire vetélytársa. Londont, mint pénzübiradalmat is fölfalta az amerikai bankvilág, fölszámolta a brit és egyéb európai ország

gyarmatrendszerét, ami ugyancsak útjában volt világuralmi törekvéseinek.

Amerika, úgy is mint fegyveres nagyhatalom, úgy is mint gazdasági világhatalom, ma a földi világ vezető hatalma. Igyekszik ezt a pozíciót megtartani, véglegesíteni. Ezt a célt szolgálja a száz évvel ezelőtt meghirdetett program, amivel az emberi társadalmak szerkezetét igyekszik számára irányíthatóvá átalakítani. A demokrácia lehet az említett két erőforrást kiegészítő hatalmi elem, aminek eszmei bázisa a liberalizmus. A demokrácia terjesztése, érvényesítése ma az erkölcsi alapja Amerika háborúinak.

Demokrácia, liberalizmus

A parlamenti demokrácia (kizárólagosan pártpolitikusok által gyakorolható államhatalom) ma már az egyetlen elképzelhető és megvalósítható rendszer a világ legtöbb országa igazgatása számára.

Angolszász országokban soha nem jutottak kormányzati szintre, közelébe sem, a szocializmus politikai pártjai, míg Európában majdnem általánosan, huzamosan szocialista kormányok uralkodtak. Ennek egyszerű oka van. A liberális krédó szocialista ágazata alkalmas a társadalmi rend bontására, átalakítására. Európa átalakítási folyamatában a szocializmus minden ágazata (szociáldemokratától a bolsevizmusig) részt vett.

A közös alapelv a liberalizmusnak azon elve, amely az áru és munka szabad áramlását hirdeti. Kormányzási esélyre csak olyan párt juthat, amely ezt az elvet vallja.

Ahol az állam elveszíti a pénzkibocsátás privilégiumát (például USA 1913-ban), ott a kormányzás is, a törvényhozás is a pénzkibocsátó hatalom irányítása alá kerül, a nemzetközi gazdaságpolitika érdekeit szolgálja, a dolog természete alapján.

Az angolszász országok a XX. században folyamatosan és erősödő mértékben gyakoroltak befolyást Európa egészére, meghatározva annak ideológiai arculatát. A szocializmus különböző ágazatai kaptak támogatást a svéd változattól a szovjet változatig.

Nyugat-Európában, főként Németországban, kialakult a szabadkereskedelem elveinek megvallása és érvényesítése mellett a társadalom dolgozóinak érdekeire is figyelő, szociális felelősséget gyakorló kapitalista rendszer. Akkor még érvényesült a kollektívizmus túlzásait elutasító szociáldemokrata irányzat. Ez a rendszer a bankok bevételeit korlátozta. Ezt szüntette meg a politikai rendszer nagy átalakítási kísérlete (1968-ban kitört radikális baloldali lázadásokkal), aminek sikertelensége mellett lehetséges lett az amerikai típusú liberalizmus meghonosítása az amerikai ellenőrzés alatt lévő európai országokban. Kezdetben neokonzervativizmusnak nevezték (mert akkor már az amerikai republikánus párt is a liberalista globalizmus céljait szolgálta). Később a neoliberalizmus nevet kapta a hosszú demokratapárti uralom alatt.

A neoliberális irányzat lényege, hogy Amerika nem tesz le az 1918-ban meghirdetett világállam létrehozása tervéről, és nem üzleti partnert lát más kontinensek nagy országaiban, hanem vetélytársat, ellenséget.

Neoliberalizmus

Kitűnő elemzést olvasunk a 888 internet újság oldalain.

Bagdy Emőke klinikai szakpszichológus fejtette ki véleményét egy interjúban, abból idézünk néhány mondatot.

„Az emberi biztonság megrendül a liberális értékrendek teremtette szabados káoszban.

Az a hatalmas változás, amelynek tanúi és átélei vagyunk, hosszú előzményű út eredménye.

A liberalizálódás gyökere a felvilágosodás kora, amely az ész, értelmet, rációt, a tudományos

gondolkodást helyezte a trónra.

Az Istent és az ember hitéleti, spirituális dimenzióját tagadó, a tudományt istenítő, despiritualizáló, folyamat a vallást, a hitéletet a tudomány ellentétéként tévesen értelmezve, száműzte a teremtéselvű világmagyarázatot. A fürdővízzel együtt a gyermeket is kiöntötték, amikor a legcsodálatosabb emberi képességet, a hitet a vallási hittel, vallásossággal azonosítva jelentőségében degradálták.

A szellemi, spirituális erők kiűzetése folytán az értékvilág is materializálódott, anyagi értékek – pénz, tulajdon – kerültek a csúcsra, és megjelent a versengés, harc, a hatalomért folyó ádáz küzdelem. Új emberkép formálódott ki: a materiális dimenzió foglya, a hatalomért, tulajdonért, javakért küzdő, fogyasztói szemléletű ember, aki már úgy bánik embertársával is, mint a tárgyakkal: felhasználó, elhasználó, kihasználó és eldobó, a kapcsolati hibákat nem is javító lényként »üzemel«, működik, mint egy mechanizmus. A spirituális szeretet erőinek háttérbe kerülésével együtt fontos humánértékek sorvadtak el, és az élet törvényén alapuló együttműködés helyét a versengés foglalta el. A jelen »liberális emberképe« a materializálódás szélsőségeit hordozza, »lélektelen«, minden humán értéket relativizáló, a szabadság és esélyegyenlőség szélsőséges értelmezéseivel önnön létezőtörvényeit is kétségbe vonja. A neoliberális szabadságelv a szabadosság káoszát teremti, amelyben az emberi biztonság rendül meg.

Sajnálatosan ez a világtrend, a világerők mozgásiránya. Ebben az állapotában az ember robottá váló és boldogtalan lény. A korszellem és mentalitás hordozza ezt a változást, amelynek szelídítetlen nyers erői elsöprik a szelíd, szeretetelvű, »konzervatívnak« nevezett, a harcra ab ovo készületlen vagy képtelen embert. A »konzervatív erők« hátránya értékrendjük, elveik másságából fakad: nem képesek – még akár egy kisebbséggel szemben sem – az erőszakot alkalmazni, érvrendszerükben a másik ember tisztelete alkot szabályokat és tartja tiszteletben az emberi méltóság határait. Ezzel magyarázhatjuk a harcos liberális erők könnyű, gyors győzelmét.”

Egyén és közösség

A liberalizmus tehát elvonja az egyént természetes közösségeiből.

A nemzetköziségnek ősi múltja van, keresi az emberi kapcsolatot a közösségek között, azonos érdekek érvényesülésében. A krisztusi hit kiterjesztette a vallás kapuit minden nép számára. Nem követeli meg más vallást követők gyűlöletét, elpusztítását.

A liberalizmus az egyén, az individuum szabadságának filozófiája és politikai eszméje – így olvasható általában. Szépen is hangzik, jó is, ha valaki egyéni törekvéseiben sikeres. A gyakorlat azonban ezt az elvet a közösség ellenében érvényesíti. Egyénekre bontja a társadalmat, kiemeli a közösségből és magára hagyja. A magára maradt egyén védtelen minden szervezett erővel szemben. Pária lesz, vagy beáll a rendszer szolgálatába.

A liberalizmus nemzetközisége nemcsak megtagadja mind a vallási, mind a nemzeti közösségekhez kötődést, de kifejezett célja a vallási és nemzeti közösségek megszüntetése. Ma már a városi, községi kötődést is támadja, a családi köteléket rombolja különféle szabadosságokkal és mássági életmód törvényesítésével.

Baloldal és forradalom

Az utcát a baloldal uralja. A feltüzelt lumpen tömeg utcai forrongása, törés, zúzás, fosztogatás, a fennálló hatalom lebontása, gyűjtogatás és öldöklés elfogadott politikai tevékenységgé nemesedett a nagy példakép, a véres francia forradalom óta. A forradalom nimbuszának

hirdetője a liberalizmus lett. A forradalom így eszményi cselekedet, amelyben minden megengedett, a vérontás hitelesíti a népakarat elvét.

A forradalom „a nép nevében a nép által” megy végbe, tehát demokratikus. Mégsem a nép sajátja, hiszen a forradalomba vezető út hosszú időn át folytatott következetes szervezés eredménye, ami nagyon sok pénzügyi befektetést igényel.

Galambos István sydney-i katolikus pap nagyon fölháborodott azon, hogy 1956 magyarországi eseményeit forradalom néven említik. Teljesen igaza volt, a forradalom klasszikus elemei hiányoztak belőle: nem baloldali szervezés volt, és nem felbérelt huligánok, hivatásbeli rendbontók, megtervezett akciója volt. (Az történt, hogy az akkori budapesti hatalom egy percre megingott egy nagy politikai manőver során. Eisenhower és Hruscsov megegyeztek, ha a Szovjetunió megtagadja a sztalinizmust, az így elfogadhatóvá váló szovjet állam európai felügyelete nemzetközi egyezményben véglegessé válik. Ezt érvényesítendő, Moszkvából utasították a budapesti pártot, erősítse meg a liberalizálás folyamatát a budapesti egyetemisták szimpátia felvonulásával, akik ezáltal igazolják a megújult szocializmust hűségükkel. Minthogy a felvonulásnak más üzenete volt a magyarok számára, ahhoz a főváros népe is csatlakozott. A merőben új helyzetben a sztalinista budapesti párt lövetett a békés tömegre. A magyar válasz erre a szabadságharc volt.)

Jó erre emlékezni mostanában, amikor spontán tüntetések zajlanak a nyugati városokban, tiltakozásul a beözönlő muzulmánok bűncselekményei miatt. Ami ezt aggasztóvá teszi, ezeket a tüntetőket szervezett ellentüntetőik zavarják. Nos ezek az ellentüntetőik alkalmazásszerűen együtt tartott, mindenre kész baloldali militarizált forradalmi csoportokba szervezve jelen vannak Európában is és Amerikában is. Egyre-másra megjelennek a nemzeti érdekek mellett tüntetők eseményein, mint ellentüntetőik. A rendőrség feladata, hogy megakadályozza az összetűzést. Rendszerint a nemzetiek kiszorításával teszik ezt, a média is a nemzetieket ítéli el.

George Spöttlé nemzetbiztonsági szakértő írja:

„Valóban nagyon szervezett az antifa. Persze ez nem véletlen, elvégre saját kiképző központjuk van Berlinben. Ott tanulják az utcai harcot, egy-két szervezetük még állami támogatásra is számíthat, hogy a mainstream baloldali média néhány kulcsszereplője is már kontraproduktívnak és károsnak tartja a radikálisok utcai jelenlétét, a hálózat még mindig szorosan kapcsolódik a politikai és egyben gazdasági elithez is.”

A kiemelt részben van a lényeg: az a bizonyos politikai és gazdasági elit nem nyugszik bele, hogy már nem a Bush - Clinton - Obama adminisztráció Amerikája folytatódik.

Ami minket, európai magyarokat illet, aggodalommal tekintünk a jövőbe. Egyetlen szalmaszál, amin reményeink nyugszanak, a jövő májusi európai parlamenti választásokban van.

Ha az EP választások kötődnének ahhoz, hogy előzőleg szavazhasson a választó ország népe az idegen előzőnlés folytatásáról, lenne esély arra, hogy az új Európa Parlament letérne a jelenlegi útról a migráció kérdésében. Most azonban a létező politikai pártok küldik be a pártok által kiválasztott jelölteket. Ilyen módon migráció ellenes képlet nem jöhet létre az Európa Parlamentben.

Nemzeti érdekű forradalomra ne számítsunk, mint láttuk, a forradalom csak a baloldalon bontakozhat ki. Minden spontán nemzeti érdekű megmozdulást a liberalista országok kormányai, rendőrsége elszigetel. Ha a zendülés nagyobb méretű lenne, ott van mindenütt akciókészen az antifa szervezet.

Ne építsünk reményt a franciaországi sárga mellényes zavargókra, ez a politikai akció kimutathatóan baloldali vállalkozás, nincs jele annak, hogy nemzeti érdekek érvényesülnének általuk. Nagyobb valószínűséggel valamilyen szélsőbaloldali kísérlet az ország megbénítására,

a polgári kormányzat megbuktatására egy radikálisabb irányzat érdekében. Ne felejtsük el, a marxizmus új életre kelt a nyugati országokban.

Szervezés és pénz kérdése, hogy az antifa szervezetek sokasodnak, és mindenütt bevetésre kerülhetnek a rend megbontására, az ellenálló ország lerohanásával. És ahol a rendőrség keményen védi a társadalmat, azt az országot majd elítélik, fasisztának bélyegzik.

A nemzetközi baloldal mindenre képes.

Európa jövője az év kezdetén sötétebb, mint valaha.

Csapó Endre